

Anneme ,

Bu benim sana yazdığım son mektup anne . Neden diye sorma şimdi anlat-sam da hatırlamayacaksın .

Sen şimdi benim ilk anne değişimi , okula ilk gidişimi hatırlamayacak mısın ? Ya da eskileri anlatıp birlikte babama kızmayacak mıyız ?

Hayal kurmayacak mıyız seninle ? Mesela torunlarını düşünmeyecek misin ? Dur kızma hemen abimin çocukları onlar . Sen beni evlendirmeyeceksin zaten .

Yemek yapmayı da unuttur musun ? Kendimi düşündüğümde değil babamın benim yemeklerime alışması zor olabilir .

Unutmayacağından emin olduğum tek şey bana her sabah yatağını topla demek olacak . Sabah demişken kaç sabah daha uyanabilirim seninle ? Sen bana yıldızlar sayılmaz demiştin . Sabahlarımızda yıldızlar kadar çok olsun anne .

Anne ! Anne diye seslensem bakmayacak mısın bana ? Yabancı mı olduk biz ? Ben sana sevgi dolu bakarken sen bana bir yabancı gibi bakamazsın hayır , hayır dayanmam ben buna .

Doktor “Alzheimer” olduğunu söyledi . Her şeyi unutacak dedi . Bende ona an-nem beni unutmaz dedim .Unutmazsın değil mi anne ?

Zehra NERGİZ

Karanlık Şehir (Temsili)

Kardelen

Bir güz akşamı , yağmurlu bir günde gel
Gel ki gel ki seni daha güzel seveyim
Lakin yağmur gibi gel
Her damlada seni göreyim
Gelirken baharı getir
Çünkü sana bahar yakışır
Sen , yaz gününün güneşi
Sen , ölümlü bahçenin çiçeği
Öyle ki sen , zemheride açan kardelen
Ben ise o kardeleni en güzel seven

Ayşe Aybüke SOBAY

Karanlık Şehir

Hava karanlık, benim içimdeki şehir karanlık... Gökte simsiyah bulutlar sıralanmış. Yağmur yağdı yağacak ama yağmıyor . Şehre ürkütücü bir sis çökmüş . Caddelerde dolaniyorum . Bakıyorum ki yerler ıslak ama yağmur yağmadı ki daha . Biraz daha dolaniyorum şehrin caddelerinde ... İşte , kuru bir bank hemen oturuyorum . Bakıyorum uzaklara öylece . Sonradan fark ediyorum bir deniz var . Dalgaları öyle şiddetli ki ... Bakıyorum etrafıma kimseler yok hiç şaşırıyorum . Çünkü bu şehir hep boştu , hep ıssızdı zaten . Düşünüyorum her şeye rağmen güzel bu şehir ufak da olsa bir umut var içimde . Ama bunu benden başka bilen yok . Çünkü hep yalnızdı bu şehir . Kimse anlamadı bu şehri . Bakıyorlardı insanlar ; hava simsiyah bulutlarla kaplı , geçip gidiyorlardı . Acaba neden hiç bir zaman bun kara bulutlar gitmezdi gökyüzünden diye sormuyorlardı . Öyle bakıp geçiyorlardı ... Kararsızım acaba ben de mi bu şehri bırakıp gitmeliydim ? Yok , yok hayır !!! Böyle bir şeyi yapamam . Biliyorum hep böyle devam etmeyecek . Yağmur yağacak bir gün . Bulutlar umut incilerini üzerime dökecek ve sonra güneş o sıcak yüzüyle dağların ardından görünecek ...

Selda POYRAZ

KARDELEN

Kelebek Misali

Evet sevgili ,sen ...
Sen ki tüm duygularım
Sen ki tüm acizliğim
Sen ki tüm ayıplarım,
Kırgınlıklarım ,yılmışlıklarım.

Sen bana ne cennet ,
Sen bana ne cehennem ,
Sen arafsın sevgili ...

Kelebek misaliydi benim sana kar-
şı hissettiklerim .
Bir gün ,sadece bir gün
Yaşayacağını bildiği halde
Kozasından çıkan...

Sonra da senin ağlarına takılan.
Sen toprağa düşen cemresin sev-
gili,
Bende o cemre ile dalından dökü-
len solmuş yaprağım.

Ben ki kırgın,
Ben ki yorgun,
Ben ki yapayalnız.

Unutma sevgili, unutma!
Ne sonbaharda düşen yaprağı,
Ne de kalbine konamayan
kelebeği...

Dilan TEKİN

Temsili Evren

EVREN VE İNSAN

Ne sanıyorduk kendimizi ? Önemli varlıklar mı ? Koskoca Evrende bir toz zerresi kadar kalan insan nasıl oluyordu da kendini evrenin hakimi olarak görüyordu ?

Bilemiyordum.

İnsan mı evrene hakimdi, evren mi insana ?

Arthur Charles Clarke diyor ki “ Bazen evrende yalnız olduğumuzu düşünürüm, bazen de olmadığımızı. Her iki durumda da bu düşünce beni afallattır.” Ya evren insana hakimse ve biz evrenin işleyişi için gerekli olan önemsiz bir parçadan ibaretsek? Düşünüyorum da insan kendini bu kadar üstün sanırken onun gibi daha bir çok varlığın olması gerçekten de afallatıcı.

Şayet insan egemense evrene, bu kendini üstün görmesinde haklıysa gerçekten...

Hayır, hayır bu iyi değil. Ya gerçekten yalnızsak ? Ya bu koca evrende bizden başka kimse yoksa? Korkuyorum. Evrende ki yalnızlık...

Bu ürkütücü. Koskoca evren biz insanlardan sorumlu. İnsan mükemmel bir varlık olmasına karşın evreni yönetebilecek hiçbir güce sahip değil -en azından şimdilik-. Düştüğüm bu ikilemin yanı sıra emin olduğum husus ise evrende bizden başkaları olsun ya da olmasın gerçekten evrende çok küçük bir yerimin olduğu aynı zamanda evren hakkında öne sürülen görüşlerin hepsinin doğruluk ihtimali olduğudur.

Evrende ki yerimize de düşününce onun hakkında kesin bilgilere sahip olabileceğimizi düşünmüyorum ve bu da gösteriyor ki insanın evren hakkında ki bilgisi her ne olursa olsun sınırlı kalacaktır.

Ayşe Aybüke SOBAY

Zeytin Karası

Babam senin gittiğini söyledi
Sen niye gittin ki ?
İş gezisinde misin ? Ya da dur buldum.
Benim yakında benim yarın doğum günüm
ya sen hediye almaya gitmişsindir .
Çünkü ben sana hep yıldızlara dokunmak
istediğimi söyledim.
Geleceksin biliyorum .
Çünkü daha doğum günüm var .
Hem ilk karnemi de almadım daha .

Anne yoksa sen ben sabahları
Okula gitmemek için mız mızlandığım için mi gittin ?
Ya da oyuncaklarımı toplamadığım için mi ?
Söz veriyorum erken kalkacağım
Oyuncakları soruyorsan onları da atarım.
Şey , Barbie bebeğim kalsa olur mu ?

İnandırdım bunlara kendimi senelerce
Onlar yok dedikçe ben , bağırdım var diye
Kendim örüyorum saçlarımı
Ütüyü derseni onu da yapıyorum
Ama babamın gömleklerinin rengi değişti galiba
Başkalarının annesi örtüyormuş üstünü
Benimkini de soğuşun kanatları örtüyor

Bunları yazan küçük kız büyüdü
Bugün mezun oldum üniversiteden
Sen istemezdin ama bende abim gibi
Hukuk fakültesini bitirdim
On beş sene geçti anne ama
Ben hala senin gelmeni bekleyen o küçük kız
Sen geleceksin biliyorum
Zeytin karası gözlerinle
Kır çiçeği kokunla geleceksin
Yıldızlardan kopup geleceksin
Sen benim ağlamama dayanamazdın
Nasıl dayandın bunca sene
Saklambaç oynadığımız günleri hatırla
Elma dersem çık, armut dersem çıkma
Elma anne elma.

Zehra NERGİZ

İnsanoğlu

Bilmiyor insanoğlu... Hiç bir zamanda bilmeyecek.
Ona değer verene değer vermeyecek...
Onun yolunu gözleyen yolundan bile geçmeyecek!
Umursamayacak ademoğlu...Asla umursamayacak!
Onun için ağlarken, o başkasına gülümseyecek.
Hiç bakmayacak ardında bıraktığı yıkıntılara...
Her göz arkayı görmez.
Arkada bırakılanları görmekse amaç;
Gönül gözü ile bakılmalıdır ki gerçeği,
Asıl bekleyeni görsün.

Dilan TEKİN

Karanlıktan mı korkarız, karanlığın içindekinden mi?

Karanlık, gökkuşağının bile dışlamış olduğu siyah renktir.
Çoğu insan için karanlık korkutucudur. Özellikle küçük çocuk-
ların karanlıktan korkma sebebi sadece, bir yerden canavar
çıkacağını düşünmesidir. Bu oldukça doğal bir durumdur.
Daha doğal ise o çocuğun canavarın kendisine fiziksel bir
zarar verebileceğini düşünmesidir. Bu düşüncelerdeki bir
çocuğun canavardan korunması için yorganı kafasına kadar
çekip ayıcığına sarılması yeterlidir. Üstelik yorganın altında el
feneri açmışsa çocuk için artık canavar tehlikeli değildir. Fa-
kat o çocuk büyüdüğünde karanlığın içindeki canavardan
değil de karanlığın ta kendisi olan siyahın gücünden korkar.

Aslında onları korkutan sadece gözlerine inen siyah bir
perde de değildir, o perdenin arkasında olan bitenden ya da
kişilerden haberi olmamasıdır. Yani bilinmemesidir. Bilinmez-
lik... İşte budur bizi korkutan. Bilmediğimiz için hemen fikir
üretmeye çalışırız. Bu fikirler o an ki duygu ve panik hali ile
daha korkutucu düşüncelere dönüşür.

Korkularımızı biz oluştururuz. Bunların bazıları birtakım
olaylar sonucu, bazıları ise zihnimizdeki kaosun ürünüdür.
Karanlık sadece simsiyah boyanmış, içi ışık almayan bir oda
ya da yer değildir. Karanlık zihnimizin de en köşesindedir.
Korktuğumuz düşüncelerin toplandığı ve unutulmak için bira-
kılmış bir yerdir. Kısaca bilinmezlik zihnimizin en karanlık
köşelerindeki kapıların anahtarlarıdır. Karanlıkta ne olduğunu
düşünürken zihnimizdeki karanlık ve unutulmaya bırakılmış
kısım canlanır. İşte bilinmezlikle gelen korku da budur. Hepsi
zihnimizin daha önce düşünüp kurguladığı oyunlardır.

Aleyna Nur BAŞ